U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **ing. M. T.,** zastoupeného JUDr. Erikou Mačákovou, advokátkou se sídlem U Hadovky 3/564, Praha 6, proti žalované: **Česká národní banka,** se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2012, č. j. 5 A 40/2011 – 124,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky („ČNB“) ze dne 15. 3. 2007, č. j. 2007/981/110. Tímto rozhodnutím bankovní rada ČNB zamítla rozklad podaný společností MAXIMA pojišťovna, a. s., proti části výroku rozhodnutí ČNB ze dne 21. 11. 2006, č. j. 2006/795/550, Sp. 550/333/2006, kterým podle ustanovení § 10 odst. 9 zákona č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví, v relevantním znění (tj. před novelizací provedenou zákonem č. 278/2009 Sb.), nebyl udělen souhlas ing. M. T. s výkonem funkce člena představenstva společnosti MAXIMA pojišťovna, a. s. Žalovaná totiž dospěla k názoru, že stěžovatel není osobou, která by - s ohledem na svoji dosavadní praxi - dávala jistotu obezřetného řízení pojišťovny, jak to požaduje ustanovení § 7 odst. 4 cit. zákona.

[2] Městský soud v Praze takto rozhodoval za procesní situace, kdy nejprve usnesením ze dne 30. 7. 2010, č. j. 5 Ca 156/2007 – 33, žalobu stěžovatele odmítl jako návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Toto usnesení nicméně Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti stěžovatele rozsudkem ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 Afs 4/2011 – 64, zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze, přičemž jej zavázal právním názorem, že stěžovatel je aktivně legitimován k podání žaloby a městský soud tak musí – při splnění ostatních podmínek řízení - podrobit napadené rozhodnutí žalované soudnímu přezkumu.

[3] Městský soud v Praze proto podrobil uvedené rozhodnutí žalované o rozkladu soudnímu přezkumu a následně je rozsudkem ze dne 8. 6. 2011, č. j. 5 A 40/2011 - 81, zrušil pro nepřezkoumatelnost, kterou spatřoval v tom, že v něm nebylo odůvodněno, jaké zásadní nedostatky z hlediska obezřetnosti při řízení pojišťovny byly u stěžovatele zjištěny v době bezprostředně předcházející podání žádosti o souhlas podle ustanovení § 10 odst. 9 zákona č. 363/1999 Sb. a tedy není zřejmé, proč vlastně nebyl stěžovateli udělen příslušný souhlas.

[4] Proti tomuto rozhodnutí podala žalovaná kasační stížnost, k níž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 Afs 63/2011 – 105, citovaný rozsudek městského soudu zrušil. Nejvyšší správní soud v daném případě dospěl k opačnému závěru než městský soud, když předmětné rozhodnutí žalované o rozkladu považoval za přezkoumatelné, neboť důvody, pro které nebyl stěžovateli udělen příslušný souhlas, jsou z obou správních rozhodnutí jednoznačně seznatelné a jsou založeny na okolnostech popsaných ve třech klíčových rozhodnutích z let 2001 – 2004 (zavedení nucené správy, rozhodnutí o uložení povinnosti snížit základní kapitál a uložení opatření k nápravě). Nejvyšší správní soud se tak neztotožnil s interpretací odůvodnění rozhodnutí žalované o rozkladu tak, jak ji provedl městský soud, který dospěl k závěru, že nedostatky v činnosti pojišťovny v letech 2001 - 2004 nebyly natolik závažné, aby svědčily o nedostatku obezřetnosti při jejím řízení ve smyslu zákona, a že tyto nedostatky byly zjištěny teprve při kontrole v období 2005 – 2006. Nejvyšší správní soud naopak zdůraznil, že „*z obsahu rozhodnutí o rozkladu je totiž zcela zřejmé (5. odst. na str. 4), že jednání, které vedlo k uvalení nucené správy, bylo projevem nedostatku obezřetnosti, nedostatku péče řádného hospodáře a nesou za ně odpovědnost členové představenstva pojišťovny. V období po skončení nucené správy byly také zjištěny nedostatky, ovšem již ne tak závažné, aby vedly ke změně osoby předsedy představenstva. Nedostatky v obezřetném řízení byly zjištěny až v poslední kontrole zaměřené na činnost v letech 2005 a 2006. Jinak řečeno, rozhodující důvody, pro které nebyl vydán žalobci požadovaný souhlas, byly dány skutečnostmi před uvalením nucené správy na pojišťovnu; poté závažná pochybení zjištěna nebyla a docházelo k nim opět až v letech 2005 a 2006. Mezi oběma správními rozhodnutími neexistuje logický rozpor a rozhodnutí o rozkladu je proto přezkoumatelné, jelikož jeho nosné důvody mají oporu ve spise.*“ Proto Nejvyšší správní soud uzavřel, že důvody pro jeho zrušení ze strany městského soudu, popsané v napadeném rozsudku, dány nebyly.

[5] Městský soud v Praze, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu stěžovatele zamítl a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí se městský soud podrobně zabýval námitkami stěžovatele ohledně správnosti postupu žalované, která podle ust. § 10 odst. 9 zákona č. 363/1999 Sb. odmítla stěžovateli udělit souhlas s výkonem funkce člena představenstva společnosti MAXIMA pojišťovna, a. s. z důvodu nedostatků v obezřetném řízení pojišťovny a v řídící činnosti stěžovatele, když

dle názoru stěžovatele mezi požadované předpoklady kandidáta na člena představenstva pojišťovny nepatří dobrá pověst ani obezřetné řízení pojišťovny, jeho nedostatek má za následek nevydání povolení pojišťovně, případně odnětí takového povolení, ale ve vztahu ke kandidátovi na funkci v představenstvu s sebou žádnou sankci nenese. Městský soud se s uvedenými námitkami stěžovatele neztotožnil, když, vycházeje v podstatné míře též z argumentace Nejvyššího správního soudu, dospěl k závěru, že žalovaná nijak nepochybila, pokud považovala nedostatky ve stěžovatelově řídící činnosti, zejména v letech 2001 – 2004 (o nichž svědčí i výše citovaná rozhodnutí) za natolik závažné, že neumožňují jeho další působení v orgánech pojišťovny. Rozhodnutí žalované je řádně odůvodněno a nevybočuje z mezí správního uvážení.

[6] Stěžovatel v nyní posuzované kasační stížnosti se dovolával důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozsudku. S ohledem na to, že se jedná o kasační stížnost podanou proti rozhodnutí Městského soudu v Praze, který byl při svém rozhodování vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí v téže věci, bylo nezbytné se nejprve zabývat otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

[7] Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. K aplikaci tohoto ustanovení se vyslovil i Ústavní soud, který ve svém nálezu sp. zn. IV. ÚS 136/05 (judikatura Ústavního soudu je dostupná na http://nalus.usoud.cz) poukázal na to, že *„ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.“* Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřípustný návrh soud usnesením odmítne.

[8] Z výše uvedeného vyplynulo, že Nejvyšší správní soud ve svém závazném právním názoru vyjádřeném ve zrušovacím rozhodnutí výslovně neshledal výše označené rozhodnutí žalované o rozkladu nepřezkoumatelným, jelikož jeho nosné důvody měly oporu ve spise, byly dostatečně zřejmé a seznatelné a v postupu žalované neshledal žádné vady. Tímto právním názorem se pak musel městský soud řídit v daném řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[9] V podané kasační stížnosti stěžovatel s uvedeným závěrem nesouhlasil a v podstatě setrval na svém opačném stanovisku, když stejně jako v žalobě zde opětovně (byť s pozměněnou argumentací) jednak zpochybňuje správnost a důvodnost postupu žalované při odmítnutí udělit mu souhlas s výkonem funkce člena představenstva společnosti MAXIMA pojišťovna, a. s., jednak polemizuje s obsahem odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu a s jeho způsobem právního posouzení dané věci, a tedy nepřímo i s právním názorem Nejvyššího správního soudu, jímž byl městský soud vázán. Stěžovatel tak ve skutečnosti požaduje po Nejvyšším správním soudu, aby se znovu meritorně zabýval věcí (tzn. správností a důvodností postupu žalované a právním posouzením věci městským soudem), to však za situace, kdy již svůj závazný právní názor na výklad hmotného práva vyslovil, a to v situaci, kdy se městský soud tímto právním názorem řídil. Taková kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná.

[10] Nelze souhlasit ani s názorem stěžovatele k otázce přípustnosti jeho kasační stížnosti, že „*Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, pouze pokud jde o přezkoumatelnost rozhodnutí o rozkladu, nikoliv ohledně důvodu rozhodnutí, které soud vyslovil v napadeném rozhodnutí.*“ Stejně tak na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani „ústavněprávní“ námitka stěžovatele ohledně nerespektování čl. 2 odst. 3 a odst. 4 Ústavy ČR, neboť citované ustanovení (obdobně jako čl. 2 odst. 2 a odst. 3 Listiny základních práv a svobod) představuje mimo jiné základní pojistku proti výkonu libovůle (zvůle) ve vztahu k osobám ze strany veřejné moci. Ústavní soud při kontrole ústavnosti soudního rozhodování spojuje vyloučení libovůle s kvalitou argumentace, která je obsažena v odůvodnění rozhodnutí, přičemž ve své judikatuře libovůli shledává např. v souvislosti s nedostatečností odůvodnění jako takovou, kdy absentuje odůvodnění zcela, resp. je neadekvátní anebo nosné důvody rozhodnutí jsou nepřezkoumatelné (srov. např. nález sp. zn. II. ÚS 3168/09 nebo sp. zn. I. ÚS 192/11). O takovou situaci se nyní v nyní posuzovaném případě nejedná, jak již ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém zrušujícím rozhodnutí.

[11] Lze tak uzavřít, že stěžovatel podal kasační stížnost proti rozsudku městského soudu, který rozhodl znovu poté, kdy bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem, přičemž stěžovatel ani nenamítal, že by se městský soud neřídil závazným právním názorem zdejšího soudu. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než kasační stížnost podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. odmítnout jako nepřípustnou.

[12] Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu